

Encabir tot el poder del sol dins de casa és molt més que un privilegi tecnològic; és un dels hàbits que ens obre el camí al món sostenible. No deixa de ser curiós que en un territori com el dels Països Catalans, amb una mitjana de radiació solar de 4 kW/m² i prop de 2.000 hores de sol l'any, fem escarafalls a l'energia solar.

Els nostres polítics, arrossegats pels corrents europeus de la sostenibilitat i l'impuls a les energies renovables, van aprovar al final del 1998 una normativa per incentivar la connexió de panells fotovoltaics (que produeixen electricitat amb la llum del sol) amb una prima de fins a 0,39 euros/kWh. Com que aquesta primera norma deixava algunes llacunes, se'n va aprovar una altra el setembre de 1999, i com que encara quedaven alguns aspectes foscos, algunes comunitats autònomes —com és el cas de Catalunya— n'han dictat una altra recentment.

Tot i que els governs fan lleis per afavorir tant l'energia solar fotovoltaica com la tèrmica i donen subvencions i ajuts a la producció renovable, el nombre de teulades o terrats familiars amb energia solar no creix prou. L'energia solar només s'implanta, i tímidament, en instal·lacions públiques (piscines, poliesportius, escoles, edificis municipals, etc.) perquè l'administració s'auto-subvenciona. Així, per exemple, l'Institut Català d'Energia (ICAEN) en la línia d'ajuts del 2001 va denegar sistemàticament les sol·licituds dels particulars amb el criteri que tenien prioritat les escoles i altres espais demostratius. Avui, algunes famílies que ja tenen a la teulada la central fotovoltaica resulta que els han denegat la subvenció.

El sol a casa

Jordi Miralles, *president de la Fundació Terra*

Una instal·lació solar fotovoltaica té un cost aproximat de 6.000 euros per cada quilowatt instal·lat, amb el qual podem generar uns 1.300 kWh l'any. La rendibilitat d'una instal·lació d'aquesta mena no es pot avaluar en termes econòmics perquè l'amortització només amb l'incentiu legal de 0,39 euros/kWh s'allarga a uns quinze a vint anys. Amb una subvenció d'un mínim de 2 euros per watt instal·lat sols permet reduir aquest període a uns deu anys. En definitiva, econòmicament no es visualitza l'interès d'apostar per l'energia solar.

En el camp de l'energia solar tèrmica, diversos municipis han aprovat les anomenades ordenances solars per obligar a instal·lar aigua calenta sanitària solar en els edificis. Curiosament, a Barcelona es va aprovar una moratòria per facilitar que les grans promocions immobiliàries quedessin excloses d'aquesta obligació. Alguns gabinets d'arquitectura ja reben l'encàrrec de fer informes justificant que no és necessari.

Hi ha un gran desconeixement sobre les possibilitats de l'energia solar i els beneficis ambientals que ens aporta. Per això, doncs, cal més pedagogia. Tanmateix, en el fons de la qüestió hi ha el model de gestió de l'energia. Ara per ara, paguem per l'energia consumida o cobrem per l'energia produïda, mentre que el valor principal és l'energia estalviada. De res serveix produir molta energia èdica, solar o geotèrmica si la consumim de manera insensata.

Estalviar energia és evitar emissions tòxiques a l'atmosfera, preservar la qualitat de l'aire que han de respirar les futures generacions i no alterar el clima. Estalviar energia és també una forma de solidaritat per poder compartir els beneficis del progrés amb la resta dels éssers humans. Les famílies no porten els fills a l'escola per amortitzar la inversió (explotacions a banda), sinó, essencialment, per amor; perquè la cultura és un passaport cap al progrés.

Avui, invertir en energia solar és un acte d'amor envers les futures generacions. Aquest acte d'amor, ja que és un benefici per a la col·lectivitat, ha de ser premiat pels diners públics. Cal eradicar el concepte de negoci elèctric casolà amb panells fotovoltaics. A banda, és pervers sotmetre'l a una rígida normativa equivalent a la d'una central nuclear. Un futur millor només serà possible si som capaços d'acabar amb els combustibles fòssils i d'obrir les portes a l'energia solar i de l'hidrogen.